

[Viggo Starcke.]

havde nøjedes med at skære kronen ned med 28 pct.... (Aksel Møller: Det konservative folkeparti gik *ikke* med!).

Formanden: Jeg henstiller, at man påhører taleren i ro.

Viggo Starcke: Det konservative folkeparti gik med med det ene ben, med det højre ben! Retsforbundet er det eneste parti, der altid er gået imod ødelæggelsen af pengevæsenet.

Efter inflationen og statsbankerotten i 1813 var det Anders Sandøe Ørsted, som lagde ansvaret for pengevæsenets sanering ind under nationalbanken gennem oktrojen, og i de hundrede år, der gik fra 1814 til 1914, og hvori nationalbanken havde ansvaret, havde vi i Danmark ingen inflation og ingen kronenedskæring trods krige og trods kriser, indtil man gik bort fra guldet i 1914 og de radikale startede den første store inflation. Når derfor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard taler om en truende inflatorisk bevægelse, som kommer til os udefra, har han delvis ret i dette, at prisstigningerne udefra spiller en rolle her, men det forklarer jo aldeles ikke den inflation, vi har herhjemme, som først og fremmest søger sin kilde i overtrækkene i nationalbanken, i byggestøtteloven, i toldpolitikken, i opretholdelsen af jordmonopolet og i en lang række andre forhold.

Lad os derfor igen lægge ansvaret for pengepolitikken ind under nationalbanken. Finansministre kan erfaringsmæssigt vanskeligt modstå fristelsen til at gå på røvertogt og overtrække kontoen i nationalbanken, særlig når finansministeren ikke er i stand til at sælge sine statsobligationer, simpelt hen fordi folk ikke har tillid til dem eller ikke vil købe dem til den kurs, der er sat på dem. Nationalbanken bør have lov til at nægte finansministeren kredit, men der er det ulykkelige ved det, at finansministeren har skrevet under på den veksel, som hedder byggestøtteloven, med de fire gamle partiers kontrasignatur. Byggestøtteloven er en af hovedårsagerne til inflationen, og dertil kommer det ødsle forbrug af offentlige midler, som finder sted på mange områder, hvor ingen har det økonomiske ansvar. Selv om guldmøntfoden i sin tid havde visse mangler,

var den dog hundrede gange bedre end det system, vi har haft, siden vi kom væk fra den.

Vi må have bragt orden i pengevæsenet og orden i den offentlige økonomi, for ellers kan vi ikke skabe tillid til opsparing, til kapitalinvestering og til skabelsen af nye virksomheder med arbejdsmuligheder. Se til Schweiz! Schweiz har ingen inflation, Schweiz har ingen skattestigning og ikke andre prisstigninger end dem, der kommer udefra. Se til Vesttyskland! Vesttyskland har et stabilt, sikkert pengevæsen, har grejst sin økonomi, har store finansreserver. Professor Wilhelm Röpke i Genève har den store del af æren for resultaterne både i Schweiz og i Vesttyskland, og jeg vil derfor gentage min opfordring til den høje regering om at indbyde professor Röpke som rådgiver ved udformningen af en økonomisk politik i Danmark. Det kan ikke gøre skade, det kan sandsynligvis gavne, og der er ingen skam i at søge råd hos en erfaren mand, som har lysende resultater at pege på. Og vil man ikke søge råd uden for landets grænser, så kan man søge råd hos retsforbundet, som har sagt det samme igennem årene. Vi er i stand til at løse dette problem, men de 4 gamle partier har vist, at de ikke kunne løse det; de er blevet ved med at pumpe penge ud og så at suge en del af dem ind igen gennem skatter, og på den måde slår man erhvervslivet og arbejdslysten til invalider.

Skatterne, prisstigningerne og statsadministrationen har skabt en udbredt misfornøjelse og utryghed i befolkningen. Man har af et godt og humant hjerte forsøgt at afhjælpe denne utryghed igennem understøttelser og igennem folkepension. Denne utryghed skyldes ikke naturens karrighed, denne utryghed er politisk skabt. Retsforbundet er principielt tilhænger af forsikringstanken og har altid peget på, at den vigtigste opgave er at fjerne årsagerne til utrygheden for fremtiden, således at de, der er unge i dag, ikke skal behøve at få understøttelse, når de bliver gamle. Men vi er tilhængere af en virkelig og rundelig hjælp til de mennesker, der er gamle i dag og ikke kan blive unge igen, og som uden skyld er kommet i nød.

Vi havde derfor ønsket ved folkepensionen at få gennemført en friere adgang til